

РЕШЕНИЕ

№ 160

гр. Търговище, 10.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ТЪРГОВИЩЕ, VI СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Вяра М. Панайотова

при участието на секретаря Ж. Л. И.
като разгледа докладваното от Вяра М. Панайотова Гражданско дело № 20223530101627 по описа за 2022 година

Предявени са обективно съединени искове с правно основание чл.178, ал.1, т.3 във вр. с чл.187, ал.5, т.2 от ЗМВР и чл.86 от ЗЗД.

Ищецът е предявил против ответника Областна Дирекция на МВР – Търговище искове за заплащане на сумата от 500 лв., представляваща допълнително възнаграждение за положен извънреден труд в размер на 71 часа за периода от 05.12.2019 г. до 05.12.2022 г., на осн. чл.178, ал.1, т.3, във вр. с чл.187, ал.5, т.2 от ЗМВР, както и за заплащане на сумата от 50 лв., обезщетение по чл.86, ал.1 от ЗЗД. В молбата се твърди, че ищецът е полагал труд при ответника през процесния период и е положил общо около 500 часа нощен труд, който следвало да бъде преизчислен в дневен труд с коефициент 1.143, съгласно чл.9, ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. Ищеца твърди, че преизчислението на нощен към дневен труд води до извънреден труд от 71 часа, който не му бил заплатен от ответника и чиято стойност ищеца определя на сумата от 500 лв. Претендира и обезщетение за забава върху тази сума, считано от падежа на всяко месечно плащане до 24.11.2022 год. в размер на 50 лв. и моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да му заплати исковите суми.

Претендира разноски. В съдебно заседание, чрез писмено становище от пълномощник ищеца поддържа исковете по основание, а при условията на чл.214 от ГПК е направил изменение в размера на предявените от него искове, съответно за сумата от 1847,50 лв. по главния иск за допълнително възнаграждение за положен извънреден труд и за сумата от 240,75 лв. по акцесорния иск за лихва за забава. В писмени бележки процесуалния представител на ищеца е изложил допълнителни доводи, обуславящи основателност на предявените искове, а именно, че съобразно разпоредбата на чл. 188, ал.2 от ЗМВР, държавните служители, които полагат труд от 22,00 ч. до 06,00 ч. се ползват със специалната закрила по КТ, което счита за достатъчно за приложението на НСОПЗ, а съгл. чл. 46, ал.2 от ЗНА при липса на ясна и категорична норма в специалния закон за МВР относно нормалната продължителност на нощния труд, субсидиарно приложима е общата регламентация по чл.67,ал.3 и чл. 50а, ал.2 от ЗДСл, препращаща към уредбата по КТ и чл.9, ал.2 от НСОПЗ; цитира ТР № 6/06.11.2013г. по т.д.№ 6/2013г. на ОСГТК на ВКС; коментира и постановеното Решение на СЕС от 24.02.2022 г. по дело С-262/20, образувано по преюдициалното запитване, като излага, че в него е установено неравностойно третиране, както и че такова е допустимо, но ако това е оправдано с оглед определени житейски и правни обстоятелства, каквито липсват в случая, а обстоятелства като по-голям размер на отпуск, по-ранно пенсиониране и т.н. не компенсират този извънреден труд; претендира разноски за адвокатско възнаграждение в хипотезата на чл. 38, ал.2 от ЗАДв.

В срока по чл.131 от ГПК ответника е депозирал писмен отговор на исковата молба, в който предявените искове са оспорени изцяло. Ответникът излага доводи за неприложимост на разпоредбите на КТ и НСОПЗ, доколкото съществува изрична нормативна уредба в ЗМВР и действалите в процесния период наредби, издадени от министъра на МВР и положения от ищеца труд в процесния период е заплатен по действащите специални правила. че в случая са неприложими разпоредбите на КТ, НСОПЗ, доколкото съществува изрична нормативна уредба в ЗМВР и Наредба № 8121з-776/29.07.2016г., издадена от министъра на МВР и положения от ищеца труд в процесния период е заплатен по действащите специални правила. В чл.3, ал.3 от Наредбата било предвидено, че за държавните служители в МВР е възможно полагане на труд и през нощта между 22.00 часа и 6.00 часа, като работните

часове не следвало да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период, или съотношението между дневен и нощен труд за служители на МВР е 1 към 1, а не както е по КТ – 8 часа; 7 часа, което води до съотношение 1.143, както е посочил ищеца. Ответника твърди в отговора, че на ищеца редовно е плащано възнаграждение в процесния период както за извънреден, така и за нощен труд, като за положения нощен труд, е получил допълнително заплащане по 0.25 лв. на час, поради което не следва да се прави преизчисление и прехвърляне на нощен труд в дневен, поради факта, че ще се получи дублиране на заплащането. Ответникът навежда доводи в отговора, че след юли 2020 год. не е на лице празнота в закона относно регламентирането продължителността на нощния труд, след приети изменение на закона – чл.187 от ЗМВР, в сила от 10.07.2020 год., позовава се и на Решение № 197/07.10.2019г по гр.д.№ 786/2019г. на ВКС и решение № 55/07.04.2015 г. по гр.д. № 5169/2014 г., III г.о. на ВКС, както и на практика на съдилища в страната. Твърди, че труда положен между 22.00 -06.00ч., следва да бъде отчетен само като нощен, така както е отчетен и заплатен, а не да се трансформира в дневен, както и че същия не съставлява извънреден труд, като при действащата нормативна уредба на служителите в МВР се дължи допълнително възнаграждение за извънреден труд и допълнително възнаграждение за нощен труд, които се определят по различен ред и правила. Моли съда да постанови решение с което да отхвърли исковете, ведно с всички законни последици, а при условията на евентуалност и в случай, че съдът приложи разпоредбата на чл.9, ал.2 от НСОПЗ, моли дължимата сума да се определи като обезщетение за нощен труд съобр. заповедите на Министъра на МВР при ставка от 0,25лв. на час, с приспадане на вече платеното такова. В съдебно заседание, чрез пълномощник поддържа доводите, изложени в отговора, обуславящи неоснователност на исковете. Оспорва претендираното адвокатско възнаграждение, уговорено по чл. 38, ал.2 от ЗАДв. за всеки иск, като сочи, че ищецът не е материално затруднено лице, цитира и съдебна практика, съобразно която при обективно кумулативно съединени искове, интересът се определя на база сбора на всички искове, а не поотделно. Претендира разноски.

След преценка на събраните по делото доказателства съдът прие за установено следното : Безспорно е по делото, че ищеца е служител на МВР и в процесния период е заемал различни длъжности, като считано от 05.11.2020

год. и до момента заема длъжност старши полицаи (водач на патрулен автомобил) в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ към РУ –Търговище при ОД на МВР - Търговище. Безспорно е също така, че през процесния период ищеца е работил на 12 - часови смени, съответно дневни и нощни, по утвърдени графици, при сумирано изчисляване на работното време, съгласно чл.187, ал.3 от ЗМВР. От приложените заповеди на Министъра на вътрешните работи от 2017 год., 2020 год. и 2022 год., е видно, че са определени размерите на допълнителните възнаграждения за полагане на труд през нощта, за времето от 22.00 ч. до 06.00 ч., за полагане на труд на официални празници и за времето на разположение, условията и редът за тяхното изплащане на държавните служители в МВР, съгласно които за всеки отработен час или за част от него между 22.00 ч. до 06.00 часа се заплаща допълнително възнаграждение в размер на 0.25 лв. съгл. първата, по 1,00лв. съгл. втората и по 1,07лв. съгл. третата заповед. Видно от приложените по делото фишове за заплатено възнаграждение се установява, че на ищеца в процесния период е заплащано такова за положения от него нощен труд, което обстоятелство не се и оспорва от ищеца. За процесния период, видно от приложените писмени доказателства – протоколи е отчитано отработеното от ищеца време между 22,00 ч. и 06,00 часа, времето на разположение и положения труд по време на официални празници.

От заключението на вещото лице, прието от страните и кредитирано от съда се установи, че в процесния период 05.12.2019 г. - 05.12.2022 г., ищецът е положил 1328 часа нощен труд, който не е преобразуван към дневен труд при сумарното изчисляване на работното време. От заключението се установи също така, че преизчислен с коефициент 1.143 нощния труд е 1516 часа, като в резултат на това преизчисляване остават незаплатени 188 часа. Брутния размер на неизплатено на ищеца допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за процесния период е 1847,50 лв., а размерът на обезщетението за забава възлиза на 240,75 лв.

Предвид установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Безспорно е по делото, че в процесния период ищецът е бил в служебно правоотношение с ответника по чл. 142, ал.1, т. 1 ЗМВР, че е работил на смени, като е полагал нощен труд между 22.00 ч. и 06.00 ч., че за процесния период 05.12.2019-05.12.2022 г. е положил 1328 часа нощен труд, който му е бил заплатен, но този нощен труд не е бил приравнен на дневен

чрез умножение с коефициент 1.143 и съответно получаващата се по този начин разлика от 188 часа на стойност 1847,50 лв. не му е била заплатена като възнаграждение за извънреден труд, което претендира за заплащане в настоящото производство.

Ищецът е държавен служител по чл. 142, ал.1, т. 1 ЗМВР и съгласно ал. 2 от същата норма статутът му се урежда със ЗМВР.

Именно в този нормативен акт е уредена продължителността на работното време, времето през което се полага нощен труд и неговата продължителност, неговото отчитане и съответните компенсации на работата на държавните служители.

Съгласно чл.187, ал.1 от ЗМВР (ДВ бр.60/2020г.) нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица, като съгласно изр. второ, нормалната продължителност на работното време през нощта е 8 часа за всеки 24-часов период, а съгл. ал.3 от същата разпоредба за работещите на 8, 12 или 24-часови смени (както и ищецът), работното време се изчислява сумирано, за тримесечен период, като служителите, работещи на смени, работата извън редовното работно време до 280 часа годишно се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период, който се заплаща с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение –и не може да надвишава 70 часа на тримесечен период и 280 часа годишно-ал.7. Съгласно чл. 187, ал. 9 от ЗМВР редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи. За процесния период са действали правилата на Наредба № 8121з-776/29.07.2016г., Наредба № 8121з-36/07.01.2020 г., Наредба № 8121з-1174/21.10.2020г., Наредба № 8121з-1353/15.12.2020г. и Наредба № 8121з-992/22.07.2022г., в които е посочено отчитането и компенсирането на положения извънреден труд, като в същите липсва разпоредба за преизчисление на отработените нощни часове в дневни.

Основният спор между страните по делото е относно това дали при отчитането и заплащането на положените часове нощен труд от служителите

на МВР са приложими разпоредбите на Кодекса на труда и на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата (в частност разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от същата наредба) или следва да се прилагат разпоредбите на специалния Закон за Министерството на вътрешните работи и на издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове. Именно по този въпрос се произнесе и ВКС с Решение № 1 / 15.03.2023г. по тълк.д. № 1/2020г. на ОСГК на ВКС, като постанови, че „при отчитане и заплащане на положените часове нощен труд от служители на Министерство на вътрешните работи не са приложими разпоредбите на Кодекса на труда и на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата (в частност разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от същата наредба) и следва да се прилагат разпоредбите на специалния Закон за Министерството на вътрешните работи и на издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове“. В мотивите на посоченото ТР е изяснено, че в случая не са налице предпоставките по чл. 46, ал. 2, изр. 1 ЗНА, за да се приложи правна уредба по аналогия, като съпоставката на нормите на чл. 187, ал. 1 и 3 ЗМВР с чл. 140 КТ показва, че разпоредбите на ЗМВР установяват по-голяма продължителност на работното време на нощния труд на служителите от МВР в сравнение с тази на работниците и служителите по трудово правоотношение, а различието – установената с разпоредбите на ЗМВР по-голяма продължителност на работното време на нощния труд за служителите от МВР, се аргументира с основните функции на МВР, регламентирани в чл. 2, ал. 1 ЗМВР. Посочено е още, че действително в издадените наредби липсва правило като това на чл. 9, ал. 2 НСОПЗ, но липсата е обяснима с волята на законодателя да не се създава норма за преобразуване на нощни часове в дневни, доколкото случаите по ЗМВР и по КТ не са сходни. Трудовото правоотношение е насочено към изпълнение на частен интерес, а служебното правоотношение се реализира за осъществяване на държавна власт, т.е. като вид правоотношения те са различни, а не сходни и прилагането на НСОПЗ към въпросните служебни правоотношения не би обезпечило постигането на законова цел доколкото методите на регулиране на отношенията и заложената в чл. 187, ал. 1 ЗМВР воля на законодателя е да се прилага еднаква продължителност на работното време през деня и нощта - „8 часа дневно“, независимо от частта на денонощието, в която работният ден се разполага – през деня или през нощта. Изтъкнато е също, че неблагоприятните последици от полагането на нощен труд от служители на

МВР се компенсира със съответните компенсаторни механизми - допълнително възнаграждение за прослужено време – чл. 178, ал.1, т. 1 ЗМВР, по- голяма основен платен годишен отпуск -чл. 189, ал. 1 ЗМВР, обезщетение при прекратяване на служебно правоотношение -чл.234, ал. 1 ЗМВР, по – благоприятен режим за заплащане на извънреден труд -чл. 187, ал. 5, 6 и 7 ЗМВР, липса на задължение за заплащане на осигурителни вноски и по – благоприятни условия за придобиване право на пенсия -чл. 69, ал. 2 КСО, пенсиониране при условията на I категория труд - чл. 69 КСО и др., като е направен и извод, че това разрешение съответства и на правото на ЕС, а с решението по образуваното дело от Съда на Европейския съюз № С-262/20 по направено запитване от български съд се приема, че Директива 2003/88/ЕО не съдържа указание за дадена разлика или съотношение между нормалната продължителност на нощния труд и нормалната продължителност на труда през деня. Посочва се, че следва да се следи за това, за полагащите труд през нощта да има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които позволяват да се компенсира особената тежест на този вид труд. ВКС уточнява, че чл. 8 и чл.12, б.“а“ от Директивата следва да се тълкуват в смисъл, че не се налага да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работниците от публичния сектор като полицаите и пожарникарите, е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда през деня. В обобщение се посочва, че като извод съдът е приел, че чл.20 и чл.31 от Хартата на основните права на Европейския съюз трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат определената в законодателството на държава членка нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците в частния сектор да не се прилага за работниците в публичния сектор, вкл.за полицаите и пожарникарите, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, т.е. е свързана с допустима от закона цел на посоченото законодателство и е съразмерно на тази цел (т.80). Аналогично беше и становището на ВКС преди постановяване на ТР № 1/15.03.2023г., изразено в Решение № 197 от 07.10.2019 г. по гр. д. № 786 / 2019 г., IV г.о. ВКС и Решение № 55 / 07.04.2015 г. по гр.д.№ 5169/ 2014 г., III г.о ВКС, съгласно които е недопустимо аналогичното приложение на законите за държавните служители в гражданските ведомства, включително конвертиране

на часовете труд, положен през нощта, в дневни часове, което изключва субсидиарно прилагане на КТ и НСОРЗ за полагания от държавните служители в МВР нощен труд.

При така установените обстоятелства и като взе предвид, че съгласно разпоредбата на чл.130, ал.2 от ЗСВ, тълкувателните решения и тълкувателните постановления са задължителни за органите на съдебната и изпълнителната власт, за органите на местното самоуправление, както и за всички органи, които издават административни актове, съдът приема, че с постановяването на Решение № 1/15.03.2023г. по тълк.д. № 1/2020г. на ОСГК на ВКС е преодоляна противоречивата практика на съдилищата и следва да се приеме, че при отчитане и заплащане на положените часове нощен труд от служители на Министерство на вътрешните работи не са приложими разпоредбите на Кодекса на труда и на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата (в частност разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от същата наредба) и следва да се прилагат разпоредбите на специалния Закон за Министерството на вътрешните работи и на издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове.

Изводът за неприложимост по отношение служебното правоотношение на ищеца по аналогия на нормата по чл.9 ал.2 от НСОРЗ и че получената в резултат на предвиденото в нея преизчисляване разлика от 188 часа труд не съставлява извънреден такъв, обуславя отхвърляне на предявеният иск за допълнително възнаграждение за извънреден труд за периода 05.12.2019 год. – 05.12.2022 год. в размер на 1847,50 лв., като неоснователен и недоказан.

С оглед неоснователността на главния иск, неоснователен се явява и акцесорния такъв за заплащане на лихва за забава, в размер на 240,75 лв.

Ответникът е претендирал разноски за юрисконсултско възнаграждение, които с оглед изхода на спора са дължими. Ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника сумата от 100 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 23, т.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, във вр. с чл.37 от ЗПП във вр. с чл.78, ал.8 от ГПК.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от В. Н. Х., ЕГН ***** от гр.Т., ул.“В. П.“ № ....., със съдебен адрес гр.Търговище, ул.“Л.“ № 4, вх.А, ет.1, офис 1, чрез адв. И. И. И. АК-Търговище против Областна дирекция на МВР - Търговище, гр.Търговище, ул.“Спиридон Грамадов” № 36, представлявана от Директора М. Н. М., действащ чрез пълномощника Л. Ж. В. - главен юрисконсулт, иск за сумата от 1847,50 лв., представляваща неизплатено възнаграждение за положен извънреден труд в периода от 05.12.2019 год. – 05.12.2022 год. и иск за сумата от 240,75 лв., представляваща лихва за забава върху възнаграждението за положен извънреден труд, като **НЕОСНОВАТЕЛНИ**.

ОСЪЖДА В. Н. Х., ЕГН ***** от гр.Т., ул.“В. П.“ № ....., със съдебен адрес гр.Търговище, ул.“Л.“ № 4, вх.А, ет.1, офис 1, чрез адв. И. И. И. АК-Търговище да заплати на Областна дирекция на МВР - Търговище, гр.Търговище, ул.Спиридон Грамадов” № 36, представлявана от Директора Н.И. Н., действащ чрез пълномощника Л. Ж.В. - главен юрисконсулт, разноси по делото в размер на 100 лв., на осн. чл. 78 ал.8 от ГПК във вр. с чл.37 от ЗПП във вр. с чл.23, т.1 НЗПП.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните, пред Окръжен съд - Търговище.

Съдия при Районен съд – Търговище: _____